

Но какво е това, което тъй тихо-тихо пада отъ небето? Малки, бѣли снѣжни парцалчета падатъ едно следъ друго на земята.

— „Колко е студено! — шепнатъ си едно на друго. Добре, че облакътъ ни метна бѣлитъ звездни пелеринки!“

Снѣжинкитъ се гордѣеха съ своитъ хубави бѣли пелерини и най-малкитъ отъ тѣхъ танцуваха и се въртѣха изъ въздуха отъ удоволствие.

Голѣмитъ снѣжни парцали се спущаха бавно надолу и съветваха малкитъ:

— „Хемъ внимавайте, нищо да не забравите и всичко добре да извършите. По-тихо, по-тихо, да не се събуди нѣкой въ градината!“

Но въ градината всичко спѣше здравата. Тихо падаха снѣжинкитъ на спящитъ храсти, на заспалитъ дървета, падаха на заспалитъ колове и на задрѣмалата стара беседка. Нито едно клонче, дори най-малкото, не бѣше забравено. Малкитъ звездички падаха, падаха и обличаха всичко въ чудна премѣна. Покривътъ на беседката получи топлата покривка, за която мечтаеше. Беседката бѣше много стара, та не можеше да спи дълбоко и току изпрацяваше, а снѣжнитъ парцалчета се изплашваха и падаха отъ нея на земята, — струваше имъ се, че ето нѣ, старицата ще се събуди.

Най-много работа имаше, докато се направи одеялото надъ голѣмата полянка. Много хиляди снѣжни звездички вече лежаха надъ нея, а одеялото все още не бѣше достатъчно дебело и затова нови снѣжни парцалчета падаха отъ небето и се натрупваха върху него. Затова пъкъ колко хубаво стана то, — свежо, бѣло, топло! Нѣма вече горкитъ тревички да се страхуватъ, че ще замръзнатъ подъ него.